Не, не се лъжеше: Лина Коен танцуваше с басиста, известния прелъстител на танцовата забава! Оставеният контрабас, облегнат на свободния стол да пианото, се превърна така завинаги в част от най-ужасната мъртва материя в Херцеговия живот.

Басистът танцуваше с безразличие, сякаш нищо не го интересуваше. Само колко момиченца като нея бяха минали през лапите му! Танцуваше на място, лениво поклащайки бедра, докато Лина се беше разиграла като млада кобила; шмугаше се под ръцете му, отблъскваше се от неговото тяло и отново биваше притеглена. Позна стъпките и фигурите, които дни наред бяха упражнявали заедно. Добре ги беше овладяла, нямо що! Изведнъж Херцег се почувства изхвърлен на бунището, сред "шкарта", както наричаха нещастните обитателите на галерията, които нямаха успех по забавите.

ЛИНА КОЕН БЕШЕ ДОШЛА БЕЗ НЕГО НА ЗАБАВАТА! Смешно, за всекиго този факт не би представлявал нищо повече от обикновено просто разширено изречение. Но в това изречение за Херцег се криеше същински ад! И не само че беше отишла сама там, а и веднага беше открила леговището на самците под оркестъра - онзи най-опасен и най-порочен кръг на преуспялата градска младеж, която още отдавна беше "от другата страна на барикадата". След коледния "Джингълбел", саксофоните заизвиваха "Лошо време" и Лина с готовност потъна в широките гърди на партньора си. Херцег като парализиран втренчи поглед в суматохата на онази част от залата, търсейки Линината ръка, която галеше широкия врат на младежа, и пурпурната й рокля, която изплуваше от тълпата танцьори и се гмурваше пак в нея. След известно време басистът отново беше в оркестъра

и без настроение подръпваше струните, прозявайки се над разлюлените глави. Лина седеше на стол под краката му като куче, на което е заповядано да чака господаря си.

Събра и последните остатъци от сила, която се стопяваше, както и любовта му на прехода към болезнената ревност, и тръгна през навалицата, правейки се на равнодушен. Разбута крайния пояс от кръга на "посветените" и в същия миг се озова в центъра на елегантните младежи, които отвисоко измерваха с поглед възкъсите му измачкани панталони и калните му обувки, които не беше чистил месеци наред.

- Здравей! - измъкна той със свито гърло.

- О-о, здравей! - възкликна Лина.

- Как така си тук?

- С едни приятели съм... - отговори тя, без да намира нещо чудно в това.

- Така ли?

- Искаш ли да танцуваме? - попита го тя, като вдигна косата от челото си.

- Не ми се танцува... Трябва да свърша една работа - изтърси, мъчейки се да придаде на всяка дума колкото се може по-смъртоносен оттенък на ирония, за да й се представи, въпреки окаяния си вид, по-добър от младежите, които са около нея, към чийто лагер Лина явно вече беше преминала. Но се лъжеше, момичето нямаше в този момент нито време, нито слух да долови смътните нюанси и намеци, нито считаше за предателство това, че е дошла сама на забавата.

Залата се размаза пред очите му. Искаше му се да се обърне и да се махне оттам като филмов герой, претърпял поражение, но едва сдържаше момчешките си сълзи. Проби си път през танцьорите, разблъсквайки ги с ръце, изскочи в

равнодушната и сляпа, дълга нощ, и остана в тази нощ сам с нещастието си. Дори и днес (през 1947 или 1974 г., все едно!), докато шумът на морето се превръща в ушите му в мелодията на "Лошо време" и докато за кой ли път се приближава до Лина Коен, която предано чака под лъснатите обувки на контрабасиста по време на онази забава от 1954 г., Херцег не е уверен, дали тогава е трябвало да я остави така в залата и да избяга или е трябвало да се бори за нея, да не я дава на никого, да вика и да се дърпа, да се бие и да крещи - каквото и да е, което да успокои съвестта му! Пък и какво, ако беше успял да запази Лина Коен? Още един еснаф на този свят! Да, но колко по-малко страдания! Би избягнал всички унижения, с които го измъчваше любовта, докато окончателно не се отърси от тази болест и не стана съвършен образец на преуспял човек без страсти и слаби места.

Изчака прикрит да свърши забавата. Гледаше как танцьорите се разотиват на групички, чуваше сбогувания и подвиквания. Най-после излязоха и музикантите с калъфите си. Проследи Лина и басиста чак до къщата й, а нощта му беше съюзник. Приведен притичваше през обстрелваните участъци, прекосяваше напреко града, за да съзре издалече любимата си, която му изменя. Накрая видя как влязоха в къщата й. Завесите тихо и меко пламнаха в оранжева светлина. След дълга обсада хуните и аварите превземаха с гривестите си коне крепостта на Лина Коен и сега с бойни викове започваха да разбиват последната крехка порта на двореца му, с оголен кривак.